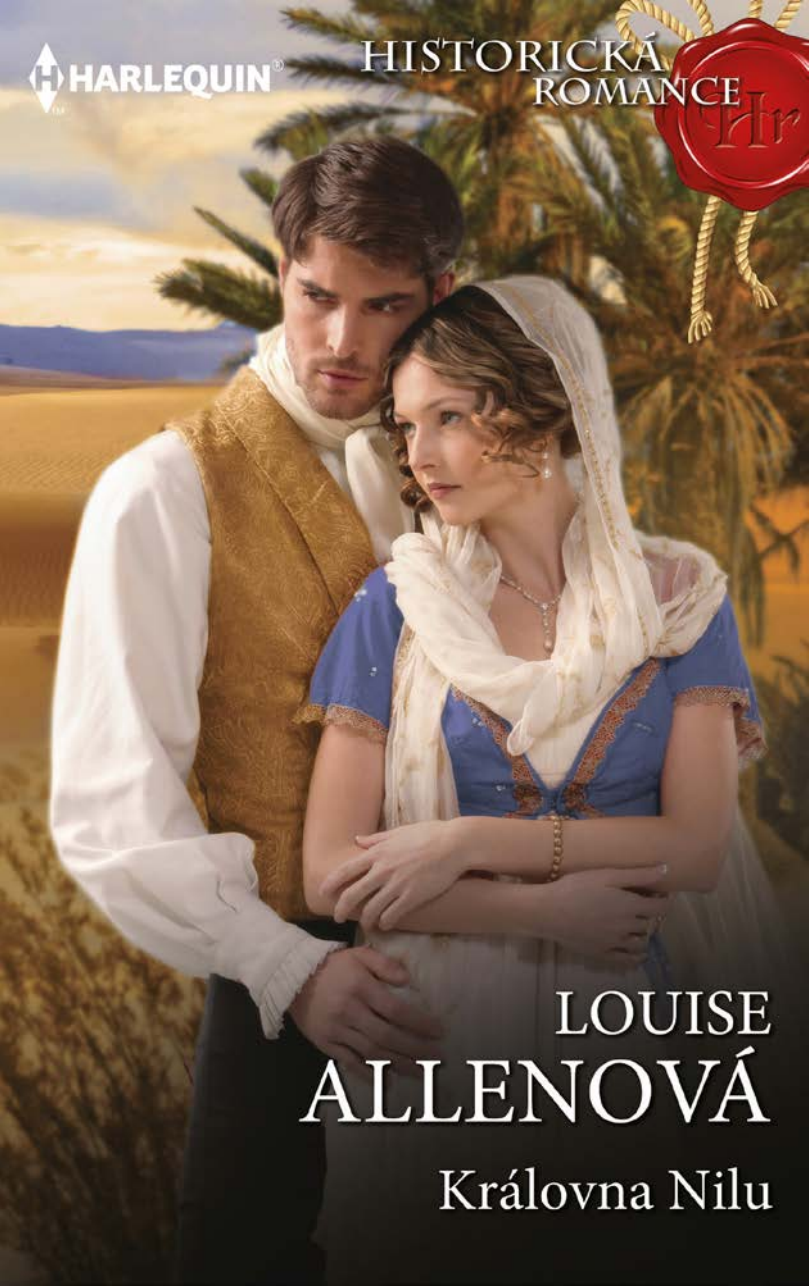

HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
LOUISE
ALLENOVÁ
Královna Nilu

Louise Allenová

KRÁLOVNA NILU

Překlad

Alexandra Šedá

Milá čtenářko,

podzimní čas převzal vládu nad počasím, a to je ta pravá doba na to věnovat se četbě a něčemu vlídnému, co do našeho života vnese pohodu a potěšení. A protože se mé příběhy stále věnují jednomu a témuž tématu, dovolte mi citovat z knihy Umění provdati se od Paola Mantegazzy, jež vyšla v nakladatelství F. Šimáčka v Praze v roce 1902. V jejím úvodu se píše:

Příliš nedočkavým,

Příliš mnoho žádajícím,

Příliš důvěřivým, které myslí, že k manželskému štěstí postačí mnoho peněz neb titul,

Příliš poetickým, které myslí, že k manželství postačí láska,

Věnuji tuto novou knihu,

Aby všechny poznaly, že manželství třeba může nám poskytnouti největší štěstí, jest spolu nejnestálejší ze všech kombinací chemických; nejjemnějším, nejspletitějším a nejkřehčím ze všech mechanismů.

A tento moudrý úvod je po století a čtvrt stále aktuální a stále platný i pro dnešní generace žen. I mé listopadové příběhy: Královna Nilu *a* Vynucený sňatek *to dosvědčují, můžete se o tom sama přesvědčit.*

Přeju Vám, abyste si četbu krásně užila.

S láskou
Váš Harlequin

Louise Allenová

KRÁLOVNA NILU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Beguiled by Her Betrayer

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Alexandra Šedá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2014 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Královna Nilu: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3229-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3230-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3231-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Začátek dubna 1801 – Horní Egypt

Dole pod ním byl stín, nádoby na vodu byly orosené a začátek zeleného podrostu směřoval od hranice pouště ke břehům Nilu. *Příliš brzy.* Quin ležel na břiše v rozpáleném písku na hřebeni duny a snažil se nemyslet na urputnou žízeň, horko a tepající bolest v levé paži. Snažil se soustředit pouze na stan dole.

Stan bylo pravděpodobně poněkud skromné pojmenování. Zdálo se, že celou stavbu tvoří několik oddělených místností, nad nimiž byla plachtovinová střecha s širokým přesahem, který vrhal stín a který, jak předpokládal, se v noci sklopí a vytvoří tak obvodové stěny.

Bylo to dokonale upravené a dobře zorganizované ležení, i když nikde nebylo vidět žádné služebnictvo. Z jedné strany byl výběh s přístřeškem pro nějaké zvíře a na té druhé poznal kuchyň s rákosovou stříškou. Z otevřeného ohniště stoupal tenký proužek kouře. Ohrada byla prázdná a jedinou živou bytostí, kterou zahlédl, se zdál být muž oblečený pouze v košili. Seděl za stolem v hlubokém stínu plátěné střechy a jeho pero se nerušeně pohybovalo po bílém listu papíru.

Quin mhouřil oči proti ostrým slunečním paprskům. Tak něco mezi padesátkou a šedesátkou, tělnatý, vlasy pepř a sůl. Byl si jistý, že právě on je cílem jeho zájmu. Tedy alespoň jeden ze dvou. Sir Philip Woodward, baron, archeolog a badatel, manžel, který zanedbával svoji ženu, vdovec, sobecký otec a velmi pravděpodobně i vlastizrádce.

Koutkem oka zahlédl opodál látku třepotající se v lehkém vánku. Někdo se blížil. Quin obrátil pohled k místu, kde se z písku zvedalo monumentální sloupoví chrámu Koum Omo, vedle něhož vypadaly hliněné chýše rybářů stojící v jeho stínu jako trpasličí domečky. Osoba, která vedla osla, to tu nejspíš dobře znala, neboť velkolepým ruinám nevěnovala jediný pohled a jen bez zájmu kolem nich přešla. Poznal, že je to žena, zahalená do tmavě modrého *tob sebleh*. Tak jako většina venkovských žen v horním Egyptě neměla zahalenou tvář. Služka, nebo snad osoba, pro kterou ho vyslali, aby ji zde našel?

Madam Valsac, vdova po Thierry Valsacovi, kapitánu Napoleonovy Východní armády, dcera sira Philipa Woodwarda a možná i další vlastizrádce. Ale na rozdíl od svého otce, na jehož bezpečí tolik nezáleželo, alespoň ne tvrdému muži, který si Quina najal, madam Valsac měla být neprodleně odvezena z Egypta a vrácena do opatrovnictví svého děda, ať už bude sama chtít, nebo ne. Pokud to bude nutné a rozhodne se prokázat svoji loajalitu jiné straně, pak i proti její vůli.

Bylo toho mnoho, co mohlo celou akci zkomplikovat. Byl na míle daleko od pobřeží a od britské armády, příliš blízko hrůzostrašným Mamelukům, jichž se obávali i francouzští vojáci, a uprostřed

další propukající morové epidemie, která džentlmeny v Gibraltaru rozhodně nikterak netrápila.

Quin byl diplomat, který mluvil francouzsky i arabsky a o archeologii toho věděl dost na to, aby mohl být pokládán za jednoho z francouzských vědců a učenců, které zde zanechal Napoleon, aby pod ochranou jeho špatně placené, chorobami prolezlé a nedostatečně zajištěné armády zkoumali egyptské památky a archeologická naleziště.

„Jsem zběhlý v evropských historických památkách, pane," ohradil se Quin. „Mé znalosti o těch egyptských jsou prakticky nulové." *Nulová je i má způsobilost unášet ženy*, chtěl ještě dodat, ale zarazil se.

„Máte spoustu času si o nich něco nastudovat během plavby do Alexandrie," poučil ho jeho nesympatický nadřízený. „Pamatujte si, vévoda ze St. Osyth si žádá svoji vnučku zpět tak naléhavě, že je mu dokonce jedno, i kdyby její postelí přešel celý francouzský regiment. O jejího otce nejeví zájem, ale pokud se ukáže, že je vlastizrádce, musíme vědět podrobnosti. Pak by bylo nutné se ho zbavit."

„Já nejsem nájemný vrah, pane." Tentokráte se Quin ohradil důrazně. Byl ctižádostivý, ale vražda byla pod jeho úroveň.

„Tak ho třeba seznamte s hladovým krokodýlem, nebo ho někde ztraťte v poušti."

Quin zamrkal a s překvapením zjistil, že ty černé tečky, které mu tančily před očima, není hejno much.

Žena s oslem se mezitím přiblížila. Když míjela muže sedícího pod stříškou, promluvila, ale neodpověděl jí. Byla to tedy služka.

Zastavila osla a začala mu ze hřbetu sundávat nádoby s vodou úspornými pohyby, které jsou typické pro lidi uvyklé těžké manuální práci. Dolila vodu do oslova kbelíku a nádoby pak téměř vyprázdnila do velkých hliněných amfor. Poslední zbytek vody vylila do džbánu a odnesla ho do polootevřeného prostoru stanu přímo proti písečné duně, na níž ležel Quin.

I přes nesnesitelnou bolest hlavy to netrvalo ani minutu, než mu došlo, co hodlá ta žena udělat. Přetáhla si bohatě řasený *tob sebleh* přes hlavu, rozmotala pruh látky, který držel její vlasy vyčesané a zakryté jako jakýsi turban, a začala si rozvazovat šerpu obtočenou kolem pasu. Quin si všiml, jakou barvu mají její vlasy – medově hnědé, vlnité – není tedy Egypťanka, ale také toho, že si hodlá svléknout i spodní tuniku. Chystala se umýt.

Neměl ve zvyku okukovat ženy při jejich lázni o nic víc než krmit krokodýly nepohodlnými barony. Quin se zvedl na nohy, překvapený, jak se mu pod chodidly písek pohybuje. Byl nejvyšší čas spustit plán.

Jeden krok z písečného svahu, a Quin věděl, že to není zem, co se pod ním hýbe. *Kčertu, je mi zle*, pomyslel si a snažil se ovládat vratké nohy, jak napůl běžel a napůl se klouzal z úbočí písečné duny. Ztěžka došlápl na rovnou zem a ještě dokázal udělat šest nejistých kroků směrem k ženě. Ta se ani nepohnula. Stála s rukama položenýma na uzel šerpy a zírala na něj.

Quin se zastavil pouhý yard od ní. „*Bonjour*," dostal ještě ze sebe, než mu kolena vypověděla službu a skácel se na zem. „*Mada-*"

Cleo se nějakou dobu mlčky dívala na bezvládnou,

prostovlasou postavu v zaprášeném galabeya, povzdechla si a nahlas zavolala: „Otče!“

„Pracuju. Je snad čas k jídlu?“

„Ne! Je tu nějaký muž a je v bezvědomí!“

„Tak si ho nevšímej.“ Její otec zněl podrážděně, že byl vyrušen ze své práce, a na nic jiného nebyl zvědavý. Však také tahle hromada lidského masa byl člověk, a ne rozvalený chrám, dosud nerozluštěný nápis, či dokonce nově objevená freska, takže jeho nedostatek zájmu mohla konečně předpokládat.

„Ale on tu umře a pak tu bude strašně smrdět,“ odpověděla Cleo. O tom, že otce dokázalo zvednout ze židle pouze přímé ohrožení jeho pohodlí, už věděla dávno.

Ozvalo se tlumené zaklení a hned nato se objevil i její otec. Šťouchl do bezvládného těla špičkou boty. Mírně se pohnulo. „Není mrtvý. A není to Egypťan. Bezpochyby Francouz. Kam ho chceš dát?“

„Já ho *nechci* vůbec, ale nejlepší asi bude, když ho uložíme na náhradní lehátko v mém pokoji.“ Cleo odhrnula stranou závěs a odklidila z lehátka náhradní ložní prádlo a pár kusů oblečení. Na lehátku zůstala jen tenká bavlněná matrace. Když se vrátila, otec již vlekl stále ještě bezvládné tělo, tváří dolů, jednu paži přehozenou přes záda.

Tu ji zasáhla nepříjemná předtucha. „Nemá zduřelé uzliny?“

„Cože?“ Otec nechal dopadnout tělo s žuchnutím na zem.

Cleo zamrkala. Teď si ještě bude muset poradit se zlomeným nosem. „V podpaží. Jestli má mor, bude mít nejspíš v podpaží zduřelé uzliny.“

„Ne. Nemá ani horečku, je jen vysušený jako

treska.“ Znovu se chopil těla a táhl ho dovnitř. Cleo neznámého muže vzala za dlouhé nohy a společně se jim ho podařilo zvednout na lehátko. Nějakým zázrakem jeho nos zůstal celý.

„Nejspíš to bude úpal, nebo úžeh,“ odhadovala Cleo. Na levém rukávu měl velkou skvrnu od zaschlé krve. „A také je postřelený.“ Otec se však již měl k odchodu. „Budu ho potřebovat svléknout.“

„Byla jsi vdaná, to už zvládneš sama,“ zněl otcův hlas již za závěsem. Za chvíli se opět zabere do svých dopisů až do chvíle, než mu strčí pod nos nějaké jídlo.

„Vdaná jsem sice byla,“ zamumlala Cleo a položila muži dlaň na rozpálené čelo, „ale ne za tohohle.“ Vyzula neznámému sandály, což byla ta snazší část. Pak přetáčela a nadzvedávala bezvládné, těžké tělo, až se jí konečně podařilo vysvléknout z něj bavlněné šaty. Během celého procesu povolil tkaloun, který držel spodní prádlo, takže je svlékla také. Nakonec mu odepjala i kožený pásek s váčkem plným mincí. Položila ho stranou a odstoupila. Chtěla zjistit, zda nemá další zranění.

Že ho ale *byl* kousek. Dobrých šest stop, široká ramena, světlé vlasy, štíhlý… pomyslela si, že v nedávné době nejspíš ztratil všechny zásoby tělesného tuku a svaly na břiše tak vypadaly, jako by je vytesal nějaký umělec. A byl to tedy definitivně muž. Ten umělec mu neměl zapomenout přidat fíkový list, když už byl v tom…

Možná že byla vdova, ale nebyla zvyklá jen tak zírat na nahé cizince. A už vůbec ne na takové, kteří vypadají jako tenhle. Cleo se zadívala na ránu, táhnoucí se od ramene k lokti, otřásla se a poručila si soustředit se na to, co je důležité.

Jasná střelná rána, ne řezná, říkala si pro sebe a prohlížela si spálené okraje. A nehojila se dobře. Nejdřív však do něj musí dostat nějakou vodu. Pak si teprve může začít hrát s jeho rukou. Nedaleko, za nejbližší vesnicí, byla utábořena malá posádka francouzských vojáků, ale lékaře ani ranhojiče s sebou neměli, takže se musela spolehnout jen sama na sebe.

Muž, již při vědomí, se snažil hltavě pít z pohárku, který mu držela u úst.

„Pomalu, nesmíte toho vypít moc najednou," začala, ale pak si uvědomila, že než omdlel, mluvil francouzsky. „*Lentement*."

Pohnul hlavou, když dala pohárek stranou, ale oči neotevřel. Teď bude zapotřebí ho ochladit. Na paži se mu podívá, až udělá nějaké jídlo pro otce.

„Vy, *monsieur*," řekla Cleo francouzsky, zatímco vzala prostěradlo a ponořila ho do kbelíku s vodou, „jste jedna velká potíž. Věřte mi, kdyby moje dobrá víla slétla z nebe na zem a nabídla se, že mi splní, co budu chtít, byl by další muž, o něhož se musím starat, to úplně poslední, co bych si přála." Vytáhla mokrý kus látky z kbelíku a přikryla jím to znepokojivě nahé tělo. „Tak. Tak je to lepší." *Alespoň pro mě.*

Byla to jedna z jeho nejoblíbenějších představ, ta, která přicházela, když byl přesně na rozhraní spánku a bdělosti, příjemná, mírně vzrušující představa o tom, jak je ženatý s dokonalou ženou. Snil o tom, že slyší šustění sukní, tiché cupitání střevíčků, jako by cítil občasný lehký závan něžného parfému, jak se pohybovala po místnosti, v jeho blízkosti. Už brzy se vzbudí a ona přijde k jeho lůžku, usměje se na něj, její modré oči budou milující a vřelé a její tvář – dokázal

si ji představit do posledního detailu – sladká, s jemnými rysy a hebkými růžovými rty.

„Caroline." Vztáhl by k ní ruce a ona by si rozpustila dlouhé plavé kadeře a začala by se svlékat s takovou tou něžně nevinnou koketérií, jaká by ho dokázala vzrušit ještě dřív, než by se jí vůbec dotkl.

A když by pak k němu přišla, její měkce zaoblené tělo by se přimklo k tomu jeho, svalnatému, jako by byli jeden pro druhého stvořeni. „Ach Quine," zašeptala by a přejela by mu dlaněmi po širokých prsou, a pak níž a níž…

Náhle ho nepříjemně vyrušil pach pečícího se masa. Co to ksakru v kuchyni dělají, že něco takového cítí až ve své ložnici? Je přece velvyslanec, zatraceně. Prstíky jeho vysněné manželky ho laskaly… Její zlaté vlasy, z nějakého nevysvětlitelného důvodu úplně mokré, mu dopadly na hrudník a potom, snad aby odvedla od této nepříjemnosti jeho pozornost, mu pokryla tváře lehkými něžnými polibky. Jeho tělo zareagovalo okamžitě. Byl připravený. Za okamžik do ní vstoupí, budou se milovat a on ji dovede až na samý vrchol rozkoše. A potom si spolu budou dlouze povídat. Pochopitelně oduševněle a na úrovni. Budou se vzájemně zajímat o myšlenky toho druhého a samozřejmě též respektovat své názory. Bude to celé klidné a harmonické…

„Zatraceně s tím!"

To promluvila žena, to bylo v pořádku, ale také to jediné, co odpovídalo jeho snu. Následoval příval nadávek a kleteb v arabštině, což značilo, že ta, která je pronášela, rozhodně nebyla žádná dáma.

Quin poznal, že už je při vědomí, má bolesti a šílenou žízeň a je zmatený. „Co…?" zachroptěl.

Nedokázal ani otevřít rozbolavělé oči. Na rty mu kdosi přitiskl pohárek s vodou.

„Pomalu, pomalu," káral ho hlas francouzsky, byl zvučný, břitký a rozhodně ne svůdný. A už vůbec ne soucitný. Voda zmizela.

„*Merci*," dostal ze sebe Quin a pokusil se mžourat skrz bolavá víčka. *A má vysněná žena to rozhodně není*, pomyslel si. Tahle byla vysoká a štíhlá, měla světle hnědé vlasy, dlouhý, rovný panovačný nos a shlížela na něj chladně a přísně. Chytrá? Bezesporu. Roztomilá, sladká, k pomilování? Rozhodně ne. „Ještě…" zašeptal s nadějí, „… jen trošku?" Měl by držet pusu zavřenou, pokud právě nepije, alespoň dokud se mu nepřestane vařit mozek.

„Nemohu vám dát víc, musíte pár minut počkat. Bylo by to nebezpečné, byl jste příliš dehydrovaný. Vy ale nejste Francouz."

Tak, nakonec bude přece jen muset začít myslet. „Kdybych vám řekl, že jsem Američan, věřila byste tomu?" zkusil to.

„Opravdu?" Zdá se, že mu uvěřila. Zvedla sice překvapeně obočí, ale nic nenamítla. Američané byli francouzští spojenci, samozřejmě.

„Je to dlouho, co jsem naposledy viděl Boston," přiznal Quin. Opravdu to již bylo dlouho, kdy naposledy navštívil svého bratrance v Linconshiru. Čas od času ho vyslali, aby za svou zem položil život, ale pokud mohl, snažil se vystříhat toho, aby za ni lhal. Většinou si vystačil s nepatrným uvedením v omyl. Víčka se mu zavřela, aby je vzápětí znovu prudce otevřel. To když si uvědomil, že jeho tělo je sice rozbolavělé a horečnaté, ale také dočista nahé. Od klíční kosti až po palce u nohou a zakrývala ho jen tenká vrstva mokrého prostěradla.

„Kdo mě svlékl?“

„Já,“ odpověděla rázně jeho odměřená ošetřovatelka. „Ale ne,“ dodala, když si všimla, jak sevřel v prstech horní okraj prostěradla. „Opravdu není třeba se červenat. Jsem vdova a mohu vás ujistit, že pro mě je jeden muž stejný jako druhý.“

Quin stiskl zuby. Zatraceně, on se přece *nikdy* nečervená. A já mohu ujistit vás, *madam*, že pro mě rozhodně není žádná *žena* stejná jako ta druhá.

„Byl byste snad raději, kdybych vás nechala zemřít? Nijak jsem vás nehodnotila, takže se nemáte čeho obávat.“ Pobavilo ji to, ale neusmála se. Něčeho si však všiml. Byl to náznak dolíčků ve tváři a také způsob, jakým se jí rozehrály jemné linky kolem očí. Kouzlo zmizelo, když přejela pohledem přes jeho tělo, přikryté tenkou vrstvou látky. On se snad opravdu *bude* červenat! „Prostěradlo je už skoro suché. Vyměním ho a potom se vám podívám na tu ruku.“

Zaslechl šplouchavý zvuk látky namáčené ve vodě a šustot dlouhé tuniky, jak se kolem něj pohybovala. Quin křečovitě svíral okraj prostěradla. Styděl se tolik, až ho to překvapovalo. Ozvalo se mokré plesknutí, tvář mu pokryla drobná sprška vody a pak na sobě ucítil váhu dalšího, tentokrát mokrého prostěradla. „Chytněte konec toho horního,“ poručila mu a jedním prudkým pohybem vytáhla za dolní konec spodní prostěradlo, až to mlasklo.

Quin spolkl slovo, které se mu dralo na jazyk, a uvolnil křečovitě zaťaté prsty, jimiž svíral mokrou látku. Když se zpod přivřených víček odvážil podívat na své tělo, se zděšením zjistil, že by klidně vyšlo na stejno, kdyby ho měl natřené bílou barvou, tak těsně k němu prostěradlo lnulo. Pánbůh ví, co se to s ním

děje. Zkušenosti s ženami měl, proč se tedy červená jako… nějaký panic, sotva po něm přejede pohledem?

Na druhou stranu žena, která se teď k němu blížila s jakousi nádobkou v jedné a nebezpečně ostře vyhlížejícími nástroji v ruce druhé, rozhodně nevypadala jako členka dívčího spolku.

„Teď se můžete znovu trochu napít a pak vám vyčistím ránu na ruce." Posadila se na stoličku vedle něj a Quin, jímž začal cloumat hněv, jí vytrhl pohárek s vodou z ruky dřív, než mu ho stačila přiložit ke rtům.

„Je to jen škrábnutí od zbloudilé kulky."

„Je to rána hluboká tak, že by se mi tam vešel celý prst, a je pěkně zanícená. Opravdu bych byla nerada, kdybych vám musela ruku za pár dní uříznout."

„Jen přes mou mrtvolu!" zakuckal se Quin s ústy plnými vody. Zatracená ženská. Dokázal si představit, že by toho byla schopná.

„Jak chcete." Pokrčila rameny.

„Dobrá tedy." Quin jí podal pohárek a stáhl si z levé paže mokré prostěradlo. Chtěl se posadit, ale stačil letmý pohled na tu ošklivou spoušť, a byl rád, že může ležet. Tohle nebude žádná legrace a on nechtěl dát té trýznitelce pocit zadostiučinění tím, že omdlí.

DRUHÁ KAPITOLA

Quin musel přiznat, že madam Valsac zřejmě dobře ví, co dělá. Nástroje měla čisté a ostré, připravila si horkou vodu a na pruhy natrhané lněné plátno. Podívala se na něj. Jakou jen barvu mají její oči? Šedou, nebo zelenou? Nebo snad šedozelenou? Šedozelenou… Nenápadně se chytil zdravou rukou rámu lehátka a zahleděl se podél jejího ucha ke stropu. Mimochodem, bylo to velice hezké ucho. Malé a elegantně tvarované a – *kčertu*!

„Jak se jmenujete?“

Snaha odvést pozornost pacienta, pomyslel si Quin, překvapený prudkou bolestí. „Quintus Brendon,“ řekl, když mohl opět popadnout dech. „Můžete mi říkat Quine.“ Možná měl použít část svého pravého jména a vyvarovat se tak v budoucnu možným nedorozuměním. „A vy?“ Byl si naprosto jistý, že tu s Woodwardem nemohou být dvě ženy jejího věku, ale bylo nezbytné dál hrát svou roli a kromě toho mu nikdo neřekl, jaké má křestní jméno. Koneckonců ho svlékala, a tak by znalost jejího jména mohla jen prohloubit jejich již důvěrný vztah.

„Madam Valsac. Můžete mi říkat *madam*.“

Děkuji vám, madam!

Náhle udělala něco, z čeho se mu zatmělo před očima, a pak zčista jasna nejhorší bolest povolila. „Tak, už je to čisté. Jak se vám to stalo?“

„Nachomýtl jsem se do cesty kulce vystřelené beduínskými jezdci.“ Quin zaznamenal v tónu jejího hlasu lhostejnou zdvořilost. „O mě zájem neměli, ale když jsem se probral, zjistil jsem, že mi sebrali velbloudy a také všechno vybavení.“

„Jsou nebezpeční a bezohlední.“ Začala mu ovazovat ruku. „Byl jste sám? Co vůbec dělá samotný Američan v Egyptě?“

„Byl jsem s malou skupinou inženýrů, ale chtěl jsem se podívat dál na jih a prostudovat okolí řeky. Zajímají mě totiž vodní stavby. Hráze a přehrady.“ Nedokázal se vyhnout odpovědi, a musel tak rychle vymyslet nějakou záminku, co dělá v Egyptě. Knihy, které tak pečlivě studoval na palubě lodi, byly plné faraonů, podivných bohů, nerozluštitelných hieroglyfů a divokých teorií. Pokusit se oklamat učence a archeologa při jeho znalostech by bylo nemožné. Tak si vymyslel něco, o čem bude umět alespoň trochu souvisle pohovořit.

„Nevěděla jsem, že císař má mezi svými badateli i Američany.“ Zavázala konec obvazu a položila mu bolavou paži na lehátko. „Zajisté vás potěší, že nedaleko odsud, v Shek Amer, táboří malá vojenská jednotka. Je to na jih od nás. Nepochybuji o tom, že vás rádi poznají.“

„Také nepochybuji.“ Zatraceně, to byla ta poslední věc, kterou potřeboval. Měl totiž v plánu oznámit Woodwardovi a jeho dceři, že se od jihu blíží Mamelukové. Což byla tedy pravda. Na druhou stranu už neměl v úmyslu dodat i ten zbytek, že se tak děje za

podpory Francouzů, kteří jsou v Káhiře obléháni britskou a tureckou armádou. Vůbec nikdo, dokonce ani francouzský spojenec by si nepřál být v cestě vraždícím Mameluckým vojákům pod vedením Murada Beye. Chtěl přesvědčit Woodwarda a madam Valsac, aby s ním odpluli lodí na sever. Že se tak dostanou přímo do náruče Britům, to už jim pochopitelně říkat nemusí.

Jenomže teď se bude muset nějak vypořádat s francouzskými vojáky, kteří samozřejmě vědí, že v okolí žádní inženýři nejsou, a kteří již možná obdrželi zprávu o tom, že generál Abercrombie pronásleduje Francouze z Alexandrie. A ještě ke všemu bylo více než pravděpodobné, že budou vědět, že v té pestré směsici Napoleonem podporovaných badatelů, mezi všemi těmi vědci, inženýry, umělci, archeology, lékaři a dalšími, není ani jeden Američan. Jejich milovaný Napoleon opustil všechny tyto vzdělané muže už před dvěma lety a zanechal je v Egyptě. Jediné, na co se tu mohli spolehnout, byla milosrdná pomoc francouzských vojáků. Mezitím si Napoleon odjel do Paříže, zosnoval tam převrat a prohlásil se za císaře, zatímco jeho generálové tady v Egyptě dělali, co mohli.

Quin pozoroval dívku a snažil se rychle zvažovat své možnosti. Nezdála se mu jako někdo, kdo se lehce nechá vyděsit k zbrklému útěku. Přinejhorším by mohl někde ukrást loď, dívku unést a sira Woodwarda tady zanechat svému osudu.

Madam Valsac se zastavila mezi plátěnými dveřmi a ohlédla se na něj přes rameno. Světlo ji ozařovalo zezadu, prosvítalo jemnou lněnou tkaninou šatů a naznačovalo štíhlou siluetu její postavy. Quinovo tělo náhle zapomnělo na všechny francouzské

vojáky, úžeh, horečku, a dokonce i na pochybnosti o charakteru téhle ženy a zachvělo se pod mokrým prostěradlem.

„Stalo se něco?“ zeptala se. „Měla jsem pocit, že jsem vás zaslechla sténat. Pokud máte velké bolesti, mohu vám dát opium.“ Z tónu jejího hlasu usuzoval, že by ho však mnohem raději praštila něčím po hlavě a odvlekla ho někam hodně daleko, jen aby jí už nepřidělával žádné další problémy.

„Ne, nic se neděje,“ zalhal Quin a zavřel oči. „Všechno je v pořádku.“ *Opravdu, ale opravdu jsem se nedal do diplomatických služeb proto, abych musel podstupovat právě tohle…*

Přesněji řečeno se dal k diplomatickým službám, protože neměl jinou možnost. Se svým čestným titulem jako markýzův pátý a nechtěný syn neměl nárok na víc než na skromný majetek a rovněž skromné oprávnění zachovat si jistou úroveň. Jeho čtyři starší bratři měli kromě skutečných jmen i výsadu, že byli chtění, a tudíž měli svá místa. Henry se měl stát dědicem a markýzem. James pak měl být jeho zástupcem a pravou rukou. Ve volném čase měl za úkol věnovat se hrám a sportům. Charles byl plukovníkem u gardistů a ve své uniformě vypadal tak velkolepě, až by člověk málem zapomněl, že je protivný a nudný jako londýnská mlha. A George se stal knězem a šplhal po žebříčku posloupnosti k biskupské mitře s dost nekřesťanskou urputností.

„No a pro tebe tu máme námořnictvo, Quintusi,“ oznámil Quinovi u příležitosti jeho čtrnáctých narozenin lord Deverall, markýz Malvernský. Byl to příhodný nápad, pojmenovat ho číslem. Znamenalo to, že si tak markýz zapamatuje jeho jméno.

„Ne, mylorde.“ Nebyl zvyklý markýzovi odporovat, hlavně proto, že markýz s kukačkou ve svém hnízdě mluvil pouze tehdy, když se tomu již nedalo vyhnout, což se nestávalo příliš často. „Nemám dobré výsledky v matematice, a ta je pro námořního důstojníka nezbytná,“ podal Quin vysvětlení.

Markýz Malvernský byl pět stop a deset palců vysoký, štíhlé postavy, vlasy barvy písku, noblesního vzezření. Dokonalý vzor, který věrně kopírovali Henry, James, Charles i George. Teď z něj nespouštěl oči. Quintus, tehdy již také vcelku vysoký, s blond vlasy a zcela nepochybně věrná kopie matčina milence, tou dobou již dávno zesnulého vikomta Hemsteada, naoplátku nespouštěl oči z něj. „Tak co s tebou kčertu budu dělat?“ otázal se.

„Jsem dobrý v jazycích,“ pronesl Quin. „Stanu se diplomatem.“ A tak se také stalo. Náležitě vhodný domácí učitel, akademický titul z Oxfordu, pár služebiček Úřadu pro zahraniční styky, a lord Deverall měl svého pátého syna z krku. A ještě byl Quin tam, kde si přál být. Když se bude snažit, mohl by to dotáhnout až na místo velvyslance, nebo dokonce guvernéra, vysloužit si vlastní titul a být tak nezávislý na své rodině.

A teď jsem tady, uprostřed bohem zatracené pouště, válka decimuje zemi od severu k jihu a morová epidemie ničí to, co z ní ještě zbylo, způsobem vpravdě biblickým. Kdybych chtěl být vojákem, naučil bych se lépe střílet. Kdybych se chtěl stát lékařem, věnoval bych více pozornosti přírodním vědám, a kdybych chtěl pochodovat stovky nekonečných mil písečnou pouští, tak bych se stal velbloudem, zašklebil se pro sebe. Na druhou stranu to byla zajímavá změna proti

dřívějším nekonečným jednáním, diplomatickým večeřím a dešifrování dopisů v šesti různých jazycích. Madam Valsac bude oříšek, ale byl si jistý, že Woodwarda zvládne snadno. Jak může být těžké vypořádat se s historikem, který si zkouší hrát na špióna?

„Ne," řekl sir Philip rázně a ani přitom nevzhlédl od dopisu, který četl. „Nebudeš se nikde courat a flirtovat s důstojníky. Kdo se tu bude zatím starat o toho zatraceného chlapa? Vždyť neděláš celý den nic jiného, než že ho obskakuješ. A kdo mi uvaří večeři? Navíc tě tu budu potřebovat. Budeš mi dělat poznámky, až budu přeměřovat nádvoří v paláci."

„Chci zajít jen do vedlejší vesnice, otče, ne do Káhiry. O flirtování s důstojníky nestojím, jeden mi bohatě stačil. A vrátím se včas, abych ti uvařila večeři, vyrazím hned po snídani. A pokud panu Brendonovi nebude do zítra lépe, aby mohl vstát, nechám mu na stolku vedle lůžka dost jídla i vody."

Je možné, že se do čtyřiadvaceti hodin dokáže uzdravit natolik, aby mohl spát v oddělené místnosti? Bylo nesmírně vyčerpávající vstávat každou hodinu, otírat mu tvář a dávat mu pít po malých doušcích. Zvláštní je, že ačkoli byla vyčerpaná, bylo pokaždé téměř nemožné znovu usnout. Přítomnost pana říkejte mi Quin Brendon byla velmi znepokojující, i když byl napůl v bezvědomí a v horečkách. Nebesa vědí, jaké by to bylo, kdyby byl při plné síle. Na další noc s ním pod jednou střechou se ani trochu netěšila.

Cleo zametla písek z rohože pod otcovým pracovním stolem a urovnala jeho papíry s denní prací do plechové krabice. Za chvíli bude chtít večeři. Naštěstí měla zbytek na rožni pečeného kůzlečího masa,

pár datlí a chlebové placky, takže to nebude trvat dlouho. Po večeři se otec uloží do postele s knihou a ona sklidí a umyje nádobí, nakrmí a napojí osla, zabezpečí stěny stanu, zkontroluje pacienta a potom snad konečně bude moci jít spát i ona.

„Pan Brendon může navštívit vojenskou posádku sám," ozval se hluboký, mírně zastřený hlas. Cleo div že nevypadlo víko od krabice z ruky. Američan, zahalený do prostěradla na způsob tógy, stál mezi dveřmi. Pod opálením byl bílý jako stěna a pravou rukou si podpíral levé zápěstí, ale modré oči měl jasné. Pokožka se mu leskla potem, ale ten nezpůsobila horečka.

„Omluvte mě, sire, ale nezeptal jsem se madam Valsac na vaše jméno," pokračoval s lehkou uhlazeností jako muž, který vstupuje do salonu.

Cleo se musela držet. Tohle se jí nelíbilo. Měla ráda pořádek a tohle pořádek nebyl. Pan Brendon měl ležet na lůžku, aby věděla kde je a co dělá. Jestli se mu přitíží, bude ho muset ošetřovat o to déle. „Toto je pan Quintus Brendon a měl by být na lůžku, otče." Pan Brendon se náznakem usmál. „Je Američan a přepadli ho beduínští vojáci," dodala. „Pane Brendone, toto je můj otec, sir Philip Woodward."

„Sire Philipe." Ten zatracený chlap dokázal dokonce udělat přiměřenou úklonu a ještě si při tom přidržoval improvizovanou tógu. „Musím vám poděkovat za to, že jste mi poskytl útočiště. Mohu se zeptat, který je dnes den?"

„Našla jsem vás včera, přibližně touto dobou," oznámila mu Cleo a vzala do ruky koště. „A měl jste vysokou horečku, takže vám doporučuji, abyste se okamžitě vrátil na lůžko."

Otec nesouhlasně zavrčel a mávl rukou ke skládacímu křeslu. „Nesmysl, už je přece na nohou, ne? Jste také historik, sire? Víte něco o tom velkém kusu kamene, který prý vykopali v Rašídu před osmnácti měsíci, heh? Nikdo mi o tom nechce nic říct a do Káhiry jsem se nedostal."

„Samozřejmě jsem o něm slyšel, sire Philipe, ale ani já jsem ho v Káhiře neviděl." Brendon zvedl obočí, podíval se na Cleo a nenápadně pokývl ke křeslu. Cleo zavrtěla hlavou, mávla rukou a ústy neslyšně vyslovila *posaďte se*. Byl příliš těžký, aby ho zase zvedala ze země, kdyby znovu omdlel… Zamračil se a usadil se do křesla. „Ale já jsem inženýr, obávám se, že o hieroglyfech nevím vůbec nic."

„Ano, ano, ale *jsou* to symboly?"

Cleo obrátila oči v sloup a zanechala pacienta svému osudu. Na rozdíl od Thierryho se nemůže vymluvit na neodkladné vojenské povinnosti a ona nemá čas na to, aby čekala, až se otec nabaží nové oběti. Navíc se to docela hodí. Alespoň bude moci dát do pořádku jeho lehátko i věci. Myšlenka, že by pan Brendon přišel do vojenského tábora zahalený do tógy jako Julius Cézar, byla sice úsměvná, ale ne příliš vhodná.

Ponořila do škopíku s vodou Quinovy šaty, přidala trochu drahocenného mýdla a drhla je, dokud nebyly čisté. Až je pověsí na tyč stanu, budou do hodiny suché. Mezitím najde nějakou šňůrku ke spodkům a pruh bílé bavlněné látky na turban. Pan Brendon zřejmě neví, jak je důležité si pod tropickým sluncem chránit hlavu.

„Magické symboly…" zaslechla otcův hlas z opačné strany jejich plátěného příbytku. „Nesouhlasím.

Zcela určitě se jedná o tajnou šifru duchovního rázu…“

Skoro s Brendonem soucítila. Skoro. Cleo odtáhla jeho lehátko na druhý konec stanu a přirazila ho k bednám se zásobami. Když už je mu natolik dobře, že může diskutovat s otcem, nebude už potřebovat její pomoc během noci. Zaplať bůh. Soukromí tu pro ni bylo jediným a drahocenným přepychem. Povlékla mu čisté prostěradlo a pak se vrátila k sobě, aby uklidila i tam. Nenáviděla nepořádek. Nenáviděla. A písek. Ze všeho nejvíc nenáviděla písek.

„Čínské?“ otázal se pan Brendon. Otec mu musel právě předestřít svoji teorii o tom, že egyptské hieroglyfy vycházejí z čínského písma. Nebo že by to bylo obráceně?

Cleo dolila vodu zvířeti a dala mu poslední vadnoucí kus zeleného, které natrhala dnes ráno u řeky. Zítra mu přinese další, až se bude vracet z vojenského tábora. Záda ji bolela, a tak se na chviličku opřela o oslův popelavě šedý hřbet, podrbala ho na malé skvrně mezi ušima právě tam, kde věděla, že to má rád, a řekla: „Dnes už máme hotovo.“ Teď už zbývala jen večeře.

Quin objevil madam Valsac, jak přidává med do jakéhosi pokrmu. Byla soustředěná, ale všiml si, že vypadá unaveně. Našel své vyprané, na slunci usušené a vyspravené šaty a látku na turban složené na čistě povlečeném lůžku, sandály složené pod ním. Uvědomil si, že lehátko musela sama odstěhovat, o ostatní práci nemluvě.

Osel právě dožvýkával poslední zbytky zeleného, výběh měl čistý a jednoduchý stůl byl prostřený. A on zatím nedělal hodinu či víc nic jiného, než že

poslouchal řeči sira Philipa a snažil se přitom neusnout ve večerním horku.

Quin se převlékl do svých šatů a z pruhu látky si udělal závěs na poraněnou ruku. I z té nepatrné námahy se zapotácel a hlava se mu točila. Zaklel nad svou slabostí.

Na stole ležel košík s příbory s kostěnými střenkami, začal tedy jednou rukou prostírat pro tři.

„To není třeba, měl byste odpočívat." Z jejího hlasu únava znát nebyla, ale košík mu z ruky nevytrhla.

„Odpočinul jsem si při rozhovoru se sirem Philipem."

„Pochybuju, že to byl rozhovor. Nové obecenstvo ho pokaždé rozkuráží. Posaďte se tady." Nalila do dvou pohárků jakousi tekutinu a jeden mu přes stůl přistrčila. Sama si sedala tak, jako by ji v těle bolely všechny kosti.

Pravděpodobně ji také bolí. Kolik jí může být? hádal Quin, zatímco děkoval za nápoj. Posadil se naproti ní a snažil se vzpomenout na všechno, co se o ní před odjezdem do Egypta dozvěděl. *Jen třiadvacet.* Usrkl nápoj. „To je dobré."

„Džus z granátového jablka." Seděla nehnutě, prsty svírala pohárek, jakoby duchem nepřítomná. Nakonec dlouze polkla a zavolala: „*Otče! Večeře!*" Ztišila hlas. „Budu to muset ještě několikrát zopakovat, než přijde." Ve sluncem opálených tvářích se jí objevil mírný náznak dolíčků a unavené oči se jí zúžily. Zatím se ještě ani jednou neusmála.

„Jak to dokážete vydržet?" zeptal se Quin zpříma a pozoroval, jak se jí z obličeje vytrácí pobavený výraz. Čím dřív ji odtud dostane, tím lépe.

„Myslíte to horko?" Byla bystrá. Byl by přísahal, že

dobře věděla, co měl na mysli. *Jak dokážete vystát tenhle život, toho muže, tu samotu, tu neustálou dřinu?* „Zvykla jsem si, jsme v Egyptě už pátým rokem a člověk si zvykne na všechno, když nemá jinou možnost."

Že by přece jen odpovídala na jeho pravou otázku? „Jaké je vaše křestní jméno?"

V tichosti zvedla obočí v nesouhlasu nad jeho podivnými způsoby, ale tentokrát odpověděla. „Augusta Cleopatra Agrippina," řekla vyrovnaně a čekala na jeho odpověď.

A Quin ji nezklamal. „Dobrý bože! Co vám to rodiče provedli?"

„Byli tou dobou právě v Řecku, ale otec měl ještě své románské období. Pochybuji, že dovolil matce, aby se k tomu vůbec mohla vyjádřit. Můžete se na to podívat i z druhé strany, bylo velké štěstí, že se tehdy příliš nezajímal o Egypt. To bych se také mohla jmenovat Bastet nebo Nut."

Věděl, kdo je Bastet, bohyně s hlavou kočky, ale… „Nút?"

„Bohyně nebe. Každý večer spolkne slunce, aby ho ráno opět mohla porodit. *Otče*!"

Quin nechtěl rozebírat technické úskalí onoho procesu. „Jaké z těch tří jmen tedy užíváte? Jakým jménem vám například říká otec?"

„Dcero! Kde mám ručník?"

„Na posteli!" zavolala nazpátek. „Většinou si ho nepamatuje, jak slyšíte," poznamenala. „Žije ve svém světě, někdy pochybuji, že si vůbec všiml, že maminka zemřela, natož můj manžel. Ten mi říkal Cleopatro. Zdálo se mi, že mu to připadalo zábavné."

„Královna Nilu," zamumlal Quin.

„Přesně tak. Jak příznačné, nemyslíte?"